

20:e söndagen efter den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 12:42–48.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Denna söndags evangelium har låtit oss från altaret höra om det stora bröllopet, som föraktades och avvisades av de först inbjudna, och från vilket mannen utan bröllopskläder kastas ut i mörkret. Sammanfattningen hör vi i rubriken och predikoämnet "*Andlig försumlighet*". När vi ser evangeliet i dess textsammanhang, finner vi att Jesus talar med sådan tydlighet och klarhet i adressen, att det heter: "*Då nu överstepräster och fariséerna hörde hans liknelser, förstodo de att det var om dem som han talade*". De är de först inbjudna, som skall dräpas och gå under med sin stad Jerusalem. De var skyldiga till det förfärande, förödande, fördömelsevärda att ha begått "*Andlig försummelse*", att ha försummat den erbjudna frälsningen undan arvsyndens förbannelse, undan synden, döden och djävulen. När de hör sin dom, heter det: "*de hade gärna velat gripa honom*". Så flödar hatet mot evangelium fram, raseriet över den dom, som ställer deras rättfärdighet ifråga. Just så inträngande, så avslöjande, så upprörande måste den rätta predikan om "*Andlig försummelse*" vara. Den måste ställa oss inför livets grundläggande fakta, inför fördörelsens hot, inför inbjudan till frälsningen undan domen.

Mannen utan bröllopskläder måste på samma sätt finna sig tilltalad, avslöjad och dömd. Också han måste förstå att det är om honom som Jesus talar. Den mannen är en i bröllopssalen närvarande, som innästlat sig bland de pånyttfödda och troende, men som inte gjort bättring, som inte i tron iklätt sig dopets rättfärdighetsskrud, och som därför går sin dom till mötes, när Kristus uppenbarar sig. Det är en beskrivning, som samtidigt är ett tilltal, och som skall väcka den frågan: "*Icke är det väl jag, Herre?*" (Matt. 26:22) Övertygelsen att icke vara den mannen nås bara genom trons visshet att äga påskens segerskrud, genom att man tackar Gud för syndernas förlåtelse, genom att man vill kämpa den dagliga bättringskampen. Härförutan är man dömd och kommer att avslöjas i all sin nakenhet på Jesu Kristi dag. Då döms mannen utan bröllopskläder för "*And-*

lig försummelse".

Gemensamt för de olika bröllopgästernas försummelse är kort och gott övertygelsen, att bröllopet är onödigt, bortkastat och därför överkligt. Man har aldrig räknat med "*mörkret härutaför*", aldrig med "*gråt och tandagnisslan*", aldrig med Guds oförytterliga helighet, som fördömer all synd. Allt detta är genomgående i d. h. Skriftens framställning av vår tillvaro. Tusen och ett olika sätt har uppfunnits för att förtiga detta, förklara bort detta, glömma detta. Kanske vanligast är den i den statliga religionsundervisningen förekommande försäkran, att förr i världen brukade man säga så. Det, som inte är aktuellt, är förhoppningsvis inte sant, menar man. Ändå talar Jesus till oss i dag i evangelium och predikotext och säger oss, att mörkret finns. Det brinnande Gehenna är en verklighet, även om vi inte tror på det, ja, just då. Om detta säger vi så:

- I. **arvsyndens fördömelse drabbar alla Adams barn,**
- II. **arvsyndens fördömelse drabbar hårdare trons motståndare,**
- III. **arvsyndens fördömelse drabbar hårdast de avfälliga.**

I. Arvsyndens fördömelse drabbar alla Adams barn.

Jesu säger i dagens predikotext: "*Men den, som utan att hava fått veta hans vilja, gjorde vad som var slag värt, han skall bliva straffad med allenast få slag*". Med dessa ord utvidgar Jesus på lärjungarnas uttryckliga fråga den yttersta domen till att gälla "*alla*". Det finns ingen mänsklig existens, som inte står inför Guds helighets fordran, som inte till sitt innersta väsen mäts och vägs av den allvetande, allrannsakande Guden. Inte först konfrontationen med Guds evangelium, med Skriftens uppenbarelse, ställer människan inför Gud och hans dom. Redan innan möter människan Gud, som finner, att "*det som är fött av kött, det är kött*" (Joh. 3:6), att "*du är vägd på en våg och befunnen för lätt*". (Dan. 5:27) Arvet från Adam kallar på slag

men enligt Jesu ord "allenast få slag" i jämförelse med domen över den uttalade otron.

II. Arvsyndens fördömelse drabbar hårdare trons motståndare.

Jesus säger i dagens evangelium: "Då blev konungen vred och sände ut sitt krigsfolk och förgjorde dråparna och brände upp deras stad". Här gäller det människor, som inför predikan om ånger och tro, om bättringens nödvändighet, reagerade så: "de ville icke komma". De ville inte lämna ut sina synder till dom, inte erkänna att deras rättfärdighet var "såsom en fläckad klädnad". (Jes. 64:6) De satte sig upp emot Herren Sebaot i hans utvalda profeters gestalt, när han talade till dem i sitt uppenbarade Ord. Då brann Guds vredes glöd, som den gör också i denna stund, när människan sluter sig inför Ordet, rycker på axlarna och tror sig kunna bestå utan honom, utan dopets gåva och barnaskapets Ande.

III. Arvsyndens fördömelse drabbar hårdast de avfälliga.

Jesus talar i predikotexten om ett fall, som vida överbjuder hedningens eller trons motståndares situation. Han talar om en utvald och helig Guds tjänare, "trogen och förständig", som plötsligt säger i sitt hjärta: "Min herre kommer icke så snart". Den första kärleken bleknar. En måttlig och rimlig religion ersätter nitälskan och Den Helige Ande. "Så göra de alla" får ursäktade synder, medan ordet "Herren säger" inte längre hörs. Om denna avfällige säger så Jesus: "Den tjänare, som hade fått veta sin Herres vilja, men icke redde till eller gjorde efter hans vilja, han skall bliva straffad med många slag". Detta är ett hot, klart och tydligt, ty Jesus erkänner inte den osanningen, att man aldrig får hota. D. h. Skrift är full av sådant hot, ett barmhärtigt hot, ett välsignat hot, som vill öppna våra ögon för den avgrund, till vilken vi kan föras genom "Andlig försumlighet".

Amen.